

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: N. Lupașcu)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: M. Guzun, A. Malîi, I. Dutca)

Î N C H E I E R E

8 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Victor Burduh
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Organizația de Creditare Nebancară Întreprinderea cu Capital Străin „Express Leasing & Microcredit” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Creditare Nebancară Întreprinderea cu Capital Străin „Express Leasing & Microcredit” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Tatiane Erhan cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 9 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 17 octombrie 2018, ÎCS „Express Leasing” SRL (actualmente OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL) a depus cererea de chemare în judecată împotriva lui Alexandr Dorogavțev și Tatiana Erhan cu privire la încasarea în mod solidar a datoriei în suma totală de 2 269,70 de dolari SUA și cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că conform contractului de împrumut nr. DO/17/C361 din 21 martie 2017, i-a acordat lui Alexandr Dorogavțev un împrumut în sumă de 2 620 de dolari SUA, cu termenul de rambursare până la 22 martie 2021.

Conform condițiilor specificate în contract, pârâtul și-a asumat obligația de a achita plata în 48 rate lunare a câte 100,85 de dolari SUA, echivalent în lei moldovenești.

A mai menționat că conform contractului de fidejusiune nr. 1200/2017/DOR/ERH din 21 martie 2017, Tatiana Erhan și-a asumat obligația de a achita integral datoriile lui Alexandr Dorogavțev față de reclamantă, în cazul neexecutării obligațiunilor de plată conform contractului de împrumut nr. DO/17/C361 din 21 martie 2017.

A învederat că Alexandr Dorogavțev nu și-a onorat obligațiile contractuale asumate privind achitarea în timp util a ratelor și prevederile legislației în vigoare.

Astfel, pentru soluționarea amiabilă a litigiului în adresa părților au fost expediate reclamațiile nr. 4174 și nr. 4175, prin care debitorii au fost somați despre stingerea datoriei.

Reclamantul a solicitat încasarea în mod solidar din contul lui Alexandr Dorogavțev și Tatiana Erhan a datoriei în suma totală de 2 269,70 de dolari SUA, dintre care: rate restante -302,38 dolari SUA, penalitate - 75,70 de dolari SUA, cota-parte din corpul împrumutului – 1891,62 de dolari SUA, precum și cheltuielilor de judecată în suma de 1 158 de lei.

Ulterior, prin cererea depusă la etapa pregătirii cauzei pentru dezbateri judiciare, reprezentantul reclamantului și-a concretizat pretențiile dar și cercul participanților la proces, solicitând în final încasarea datoriei în suma de 2 269,70 de dolari SUA de la Tatiana Erhan, ținând cont că debitorul Alexandr Dorogavțev a decedat, iar în urma verificării datelor oferite de Ministerului Justiției s-a constatat că un dosar succesoral nu a fost deschis. Totodată, s-a menționat că prin modificările operate în actele de constituire, compania reclamantă și-a schimbat denumirea din ÎCS „Express Leasing” SRL în OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL.

Prin hotărârea din 19 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru s-a admis parțial acțiunea. S-a încasat de la Tatiana Erhan în beneficiul OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL în baza contractului de împrumut nr. DO/17/C361 din 21 martie 2017 suma de 1208,88 dolari SUA cu titlu de împrumut, suma de 61,88 de dolari SUA cu titlu de penalitate, suma de 668,75 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată sub forma taxei de stat proporțional pretențiilor admise, iar în total suma de 1 270,76 de dolari SUA în monedă națională conform cursului stabilit de Banca Națională a Moldovei la data executării hotărârii și suma de 668,75 de lei. În rest, pretențiile s-au respins ca neîntemeiate.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la data de 26 noiembrie 2019, OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL a depus cererea de apel, solicitând admiterea apelului, casarea parțială a hotărârii instanței de fond în partea pretențiilor neadmise cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

Prin decizia din 7 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL și s-a menținut hotărârea din 19 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru.

Invocând netemeinicia deciziei din 7 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău, la 8 septembrie 2020, OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL a contestat-o cu recurs.

Prin decizia din 23 decembrie 2020 a Curții Supreme de Justiție s-a admis recursul declarat de OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL și s-a casat decizia din 7 iulie 2020 a Curții de Apel Chișinău cu restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de apel.

Astfel, prin decizia din 9 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL și s-a menținut hotărârea din 19 noiembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Organizația de Creditare Nebancară Întreprinderea cu Capital Străin „Express Leasing & Microcredit” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Tatiane Erhan cu privire la încasarea datoriei și cheltuielilor de judecată.

Pentru a decide astfel, prin prisma art. 8 alin. (1) și (2), 9 alin. (1) și (2), 512 alin. (1)-(3), 514, 572, 867 alin. (1), 871 alin. (1), 872 alin. (2), 712 alin. (1) și (2), 1146 alin. (1) Cod civil (în redacția de până la 1 martie 2019), Colegiul a constatat că prima instanța a determinat corect raportul juridic dedus judecății, circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei au fost stabilite și elucidate pe deplin, probelor prezentate a dat apreciere completă, obiectivă și sub toate aspectele, iar hotărârea este legală și întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor și intereselor legale a participanților la proces.

Totodată, Colegiul a reținut că prin contractul de fidejusiune nr. 1200/2017/DOR/ERH din 21 martie 2017, Tatiana Erhan și-a asumat obligația de a achita integral datoriile lui Alexandr Dorogavțev față de companie, în cazul neexecutării obligațiilor de plată conform contractului de împrumut nr. DO/17/C361 din 21 martie 2017.

Conform dispoziției de plată nr. 1239 din 22 martie 2017 se confirmă că reclamantul a efectuat transferul sumei de 49 423,68 de lei către Alexandr Dorogavțev, destinația plății fiind acordarea împrumutului în baza contractului de împrumut nr. DO/17/C361 din 21 martie 2017.

De altfel, Colegiul a constatat că în scopul soluționării litigiului pe cale amiabilă, în adresa debitorului și fidejursorului au fost expediate somațiile cu propunerea rambursării datoriilor restante, comunicându-se consecințele ce vor surveni în cazul neonorării obligațiilor, însă acestea nu au fost reclamate.

Colegiul a mai reținut că prin cererea de concretizare, reclamantul și-a concretizat pretențiile dar și cercul participanților la proces, solicitând încasarea datoriei în suma de 2269,70 de dolari SUA de la Tatiana Erhan, ținând cont că debitorul Alexandr Dorogavțev a decedat, iar în urma verificării datelor oferite de Ministerului Justiției, s-a constatat că un dosar succesoral nu a fost deschis. Totodată, s-a menționat că prin modificările operate în actele de constituire, compania și-a schimbat denumirea din ÎCS „Express Leasing” SRL în OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL.

În speță, Colegiul a reținut că conform materialelor cauzei se atestă cu certitudine că Alexandr Dorogavțev nu și-a executat obligațiile ce-i reveneau în temeiul contractului de împrumut cu dobândă din 21 martie 2017, încheiat cu ÎCS „Expres Leasing” SRL, astfel încât, ultimul, în temeiul normelor invocate, are un drept de creanță față de debitor.

În acest context, Colegiul a considerat că instanța de fond la examinarea cauzei, analizând esența contractului de împrumut nr. DO/17/C361 din 21 martie 2017 și a contractului de fidejusiune nr. 1200/2017/DOR/ERH din 21 martie 2017, corect a ajuns la concluzia că creanța pretinsă a fi neexecutată de împrumutat, într-adevăr nu a fost executată, însă OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL nu a prezentat probe din care ar rezulta cert în ce scop OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL a perceput taxa aferentă contractului și nu a justificat cuantumul sumelor stabilite cu acest titlu, neoferind astfel nici un criteriu pentru a se verifica modul de calcul al acestor comisioane.

Colegiul nu a acceptat poziția reclamantului/ apelant, care încearcă să convingă despre legalitatea acestor clauze, care în realitate și în esența lor sunt abuzive. Or, faptul că condițiile contractului sunt clare și pe înțelesul consumatorului nu degreveză profesionistul de pe piața de împrumut, care la caz este OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL, să introducă în aceste

contracte clauze abuzive și să pretindă executarea lor de către împrumutatul-consumator.

Prin urmare, Colegiul a învederat că instanța de fond just a reținut că conform clauzelor contractuale valoarea totală a împrumutului constituie suma de 2 620 de dolari SUA. Conform pct. 1.2 al contractului s-a stabilit un comision de acordare de 104,80 dolari SUA, iar la pct. 1.4 al contractului a fost stabilit un comision de administrare lunar de 18,34 dolari SUA, rata dobânzii constituind 21,95 % lunar, astfel dobânda anual efectivă constituind 43,69 %.

La fel, instanța de fond corect a reținut că conform Condițiilor generale ale contractului și nemijlocit pct. 2.4 al pentru acordarea împrumutului, împrumutatul plătește împrumutătorului un comision de acordare a împrumutului indicat în Condiții speciale și care este nerambursabil.

Iar, conform pct. 2.6 din Condiții generale ale contractului de împrumut cu dobândă pentru administrarea împrumutului, împrumutatul lunar plătește împrumutătorului comision de administrare a împrumutului indicat în Graficul de plăți și care se include în plata lunară.

Astfel, conform graficului de plăți consemnată în anexa nr. 1 la contractul din 21 martie 2017, suma totală a contractului a constituit 4 945,38 de dolari SUA din care 2 620 de dolari SUA – cota-parte din împrumut, suma de 1 340,26 de dolari SUA - dobânda contractuală, suma de 880,32 de dolari SUA - comision.

Distinct din cele relatate, Colegiul a considerat că instanța de fond corect a remarcat faptul că contractul de împrumut care formează obiectul acestei cauze, constituie indubitabil un contract de adeziune, în care clauzele sunt formulate în prealabil de către ÎCS „Express Leasing” SRL, întrucât ele nu se negociază, acceptarea lor fiind o condiție pentru a încheia orice contracte cu compania reclamantă, consumatorul neavând posibilitatea de a influența conținutul lor, fiind pus în situația de a accepta încheierea contractului în condițiile impuse ori de a renunța la încheierea lui. Prin urmare, consimțământul dat de consumator la momentul încheierii contractului, instanța de fond corect l-a considerat inexistent, întrucât a fost exprimat în contextul unei stări de constrângere financiară, stare de care ÎCS „Express Leasing” SRL ca comerciant, a înțeles să se folosească și astfel să impună obligații excesive contractantului aflat într-o poziție defavorabilă. Odată stabilit caracterul de adeziune al contractului și inexistența unui consimțământ valabil, nulitatea clauzelor abuzive, care impun dobânzi camuflante sub comision, este absolută.

La acest compartiment, Colegiul a atestat că instanța de fond just a conchis că clauza contractuală din pct. 2.4 care prevede achitarea de către „împrumutător a unui comision de acordare a împrumutului indicat în Condițiile speciale și care este nerambursabilă”, precum și clauza contractuală din pct. 2.6 privind perceperea unui comision de administrare sunt drept abuzive.

Or, mărimea totală a comisionului lunar constituie 880,32 de dolari SUA, iar cel al dobânzii contractuale este 1340 de dolari SUA, raportate la un împrumut de 2 620 de dolari SUA. Astfel, instanța de fond corect a apreciat comisionul lunar inclus în contract ca fiind de fapt încă o dobândă contractuală, întrucât îndeplinește funcțiile acesteia, iar reclamantul - apelant nu a putut oferi explicații relevante perceperii unui comision de acordare.

Din acest punct de vedere, instanța de fond just a conchis că perceperea dublă a dobânzilor contractuale contravine legislației în vigoare, motiv pentru care urmează a fi constatată nulitatea acestei clauze. Or, în conformitate cu prevederile

art. 217 alin. (1) Cod civil nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată o invocă din oficiu.

Prin prisma art. 220 alin. (2) Cod civil, Colegiul a remarcat că contractul semnat între părți este unul cadru (tipizat), clauzele fiind stabilite unilateral de către reclamantul fără ca împrumutatul să poată influența schimbarea lor respectiv, având doar opțiunea să-l semneze sau nu.

La fel, Colegiul a stabilit și alte motive ce indică la corectitudinea soluției primei instanței și impun respingerea cererii de apel depuse.

În acest sens Colegiul a specificat că Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat, în cauza C-168/05, importanța protecției consumatorului, a determinat în mod particular legislația comunitară să prevadă, în art. 6 paragraful 1 al Directivei 93/13/CEE, că clauzele abuzive, cuprinse într-un contract încheiat între un consumator și un profesionist, nu sunt obligatorii pentru consumator.

Aceasta este o dispoziție imperativă care având în vedere poziția de inferioritate a unei părți a contractului, este menită să înlocuiască echilibrul formal, pe care contractul îl stabilește între drepturile și obligațiile părților contractante și are ca efect impunerea unui echilibru real care restabilește egalitatea între părți. Or, impunerea unei clauze aflată într-o corelație disproporționat de mare cu însuși valoarea creditului obținut, prezintă un abuz.

Instanța de apel a pus în evidență faptul că în temeiul art. 5 alin. (1) al Legii nr. 256 din 9 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, în vigoare la momentul încheierii contractelor menționate, o clauză contractuală nefiind negociată în mod individual cu consumatorul este abuzivă în cazul în care creează, contrar cerințelor de bună-credință, prin ea însăși sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract.

Prin urmare, în cauza din speță, instanța de fond just a constatat că clauzele cu privire la încasarea comisionului de monitorizare se înscriu în definiția legală stabilită de art. 5 alin. (1) al Legii nr. 256 din 9 decembrie 2011.

Colegiul a mai reținut că instanța de fond just a conchis că toate costurile ce apar în legătură cu monitorizarea și administrarea acestora sunt acoperite prin perceperea dobânzii, în speță în mărime de 1 340,18 de dolari SUA, creditorul nejustificând în mod credibil de ce mai sunt necesare și comisioane de administrare și/ sau monitorizare.

Astfel, stabilind nulitatea prevederilor contractuale privind încasarea comisionului lunar și comisionului de acordare, solicitarea reclamantului cu privire la încasarea cotei-părți din corpul împrumutului în mărime de 1 891,62 de dolari SUA și ratele restante în mărime de 302,38 dolari SUA, instanța de fond just le-a admis parțial, cu excluderea sumelor ce reprezintă comisioanele calculate în temeiul 1.2 și 1.4 din Condiții speciale și respectiv pct. 2.3 și 2.6 din contract Condiții generale.

La acest compartiment, Colegiul a relatat faptul că în sensul art. 5 alin. (1) al Legii nr. 256 din 9 decembrie 2011 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, aceste comisioane de monitorizare a împrumutului nu au fost negociate cu pârâtul, or, nu este clar pentru ce a perceput comisionul de monitorizare, justificarea cuantumul sumelor stabilite cu acest titlu și criteriile pentru a se verifica modul de calcul al acestor comisioane. Mai mult, din contractul

de împrumut, nu este stabilit clar și expres în ce constă activitatea întreprinderii, care sunt serviciile prestate la monitorizarea împrumutului, pentru care se încasează comisioanele, pentru care servicii se încasează aceste comisioane.

Din acest punct de vedere, instanța de fond corect a reținut ca aceste comisioane de monitorizare, calculate și percepute lunar, disimulează, de fapt, un procent consistent de dobândă, măbind artificial costul efectiv al împrumutului și, în plus, creând întreprinderii un avantaj concurențial contrar uzanțelor de bună credință față de celelalte întreprinderi. Aceste comisioane nu reprezintă altceva decât o dobândă mascată care, pe lângă faptul că lezează interesele economice ale clientului, aduce atingere și mediului concurențial al întreprinderii, prin prezentarea unor dobânzi doar aparent reduse, dar care, de fapt, disimulează un spor de dobândă sub denumirea de comision. Această disimulare a dobânzii echivalează cu un dol întrucât, în mod evident, o dobândă (aparent) redusă atrage mai mulți clienți. Disimularea unei părți a dobânzii sub denumirea de comision este o dovada absolut convingătoare a relei credințe a întreprinderii care percepe astfel de comisioane, întrucât, reprezintă o modalitate de inducere în eroare a clienților (consumatorilor), prin prezentarea de dobânzi avantajoase. Din sensul normei citate rezultă că manifestarea de voință a ambelor părți, ceea ce în speță nu există, deoarece contractul este unul de adeziune, încheiat cu consumatorul.

Prin urmare, consimțământul dat de consumator la momentul încheierii contractului este considerat de legiuitor inexistent întrucât a fost exprimat în contextul unei stări de constrângere financiară, stare de care OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL, ca comerciant, a înțeles să se folosească și astfel să impună obligații excesive cocontractantului aflat într-o poziție defavorabilă.

În acest sens, instanța de apel reține că, instanța de fond just a luat în considerație faptul că constatând nulitatea absolută a clauzelor care reglementează plata unui comision de monitorizare, urmează a fi respinse și pretențiile reclamantului privind la încasarea sumei comisionului potrivit graficului de rambursare.

La 29 septembrie 2021, OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii pretențiilor cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului s-a indicat că instanțele de judecată la examinarea cauzei nu au constatat just și au dat o apreciere incorectă situației de fapt, mai mult nu au examinat cauza sub toate aspectele și nu au stabilit cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt caracteristice raportului juridic.

Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 9 iunie 2021 și a expedit-o participanților la proces la 29 iulie 2021 (f.d. 224-225, Vol. I), astfel, recursul declarat la 29 septembrie 2021, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 26 octombrie 2021 instanța de recurs a comunicat intimatului recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței.

Astfel, la 19 noiembrie 2021, prin intermediul oficiului poștal, Tatiana Erhan, reprezentată de avocatul Marina Frecauțan, a depus referință, prin care a solicitat declararea inadmisibilă a recursului.

Examinând temeiurile recursului declarat de OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronată, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de OCN ÎCS „Express Leasing & Microcredit” SRL, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Organizația de Creditare Nebancară Întreprinderea cu Capital Străin „Express Leasing & Microcredit” Societate cu Răspundere Limitată, împotriva deciziei din 9 iunie 2021 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Victor Burduh

Galina Stratulat